

РЕШЕНИЕ

№ 36810

гр. София, 07.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав, в публично заседание на 07.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **3782** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/. Образувано е по искова молба на В. Н. Ш., депозирана чрез адв. А. и изменена с молба от 3. 12. 2024 г., срещу „Втора МБАЛ София“ ЕАД - [населено място], с която е предявен иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за присъждане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 40 000 /четиридесет хиляди/ лева, изразяващи се в негативни физически и емоционални страдания – болки при двигателна активност, емоционално напрежение, обида и чувство на унижение, причинени от незаконосъобразен административен акт – Експертно решение № 3390 от зас. 164/ 02. 10. 2020 г. на ТЕЛК при „Втора МБАЛ София“ ЕАД, ведно със законната лихва за забава върху посочената сума, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ заплащане. Претендира се и мораторна лихва в размер на 13 839, 10 лева /тридесет хиляди, осемстотин тридесет и девет лева и десет стотинки/ лева за периода от 02. 10. 2020 г. до 13. 12. 2023 г. В исковата молба са изложени твърдения, че вследствие на издадения и впоследствие отменен административен акт ищецът е преживял силни притеснения и стрес, отчаяние и неудобства.

Първоначално исковата молба е заведена пред Софийския районен съд, като впоследствие с Определение № 3915/ 27. 02. 2025 г. по гр. дело № 14984/ 2024 г. по описа на Софийския градски съд делото е изпратено по подсъдност на Административен съд – София град.

В съдебното заседание ищецът се явява лично и с адв. А., който поддържа исковата молба и моли същата да бъде уважена.

Ответникът - „Втора МБАЛ София“ ЕАД - [населено място] се представява от юрк. Т., който представя аргументи за неоснователност на исковата молба и моли за нейното отхвърляне.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение, че исковата молба е основателна и следва да бъде уважена, като се присъди справедливо обезщетение.

Административен съд – София град, като взе предвид изложеното в исковата молба и представените по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Видно от История на заболяването /ИЗ/ № 3985/ 2017 г., както и от Епикриза от 30. 05. 2017 г. на МБАЛНП „С. Н.“ В. Н. Ш. е хоспитализиран за периода 09. 05. 2017 г. – 30. 05. 2017 г. с диагноза F.61 Смесени и други разстройства на личността.

Същата диагноза е уточнена и в ИЗ № 9210/ 2017 г. и Епикриза от 7. 11. 2017 г. на МБАЛНП „С. Н.“, ИЗ № 3784/ 2018 г. и Епикриза от 7. 11. 2018 г. на МБАЛНП „С. Н.“, ИЗ № 2544/ 2019 г. и Епикриза от 8. 04. 2019 г. на МБАЛНП „С. Н.“.

Установява се по делото, че ищецът за първи път е консултиран от психиатър по време на лечение в гастроентерология през 2014 г., а по-късно същата година е постъпил в Дневен стационар на ЦПЗ "Проф. Н. Шипковенски" ЕООД с диагноза „Дистимия“, за което му е назначена и терапия. Последвало е лечение в Психиатрична клиника на УМБАЛ „А.". През следващата 2015 г. за периода месец юли - месец октомври 2015 г. ищецът е постъпвал на лечение три пъти в ЦПЗ "Проф. Н. Шипковенски" ЕООД и един път в Психиатрична клиника на УМБАЛ „А.". Диагностично е уточнен като: Смесено личностово разстройство. Провеждано му е лечение с различни комбинации антидепресанти, антипсихотици и транквилизатори.

През периода 14. 01. 2016 г. - 29. 02. 2016 г. е хоспитализиран в ЦПЗ - [населено място], където е проведено лечение с медикаменти - коректори и транквилизатори.

В МБАЛНП "Свети Наум" ЕАД - С. В. Ш. е постъпил доброволно на лечение през месец май 2017 г., а след това в същото лечебно заведение и през месец май 2018 г. през периода от 26.10.2018 г. - 07.11.2018 г. и през периода 31.03. - 08. 04. 2019 г.

Видно от всички епикризи и от цялостното медицинско досие, диагнозата, която е поставена на Весен Ш., е F61.0 „Смесено личностово разстройство“. За същото му е назначавана и терапия.

С Експертно решение № 3390 от зас. 164 от 2. 10. 2020 г. на ТЕЛК при II МБАЛ - Първи състав по повод на преосвидетелстване на В. Н. Ш. е определена ТНР 72 % с водеща диагноза Налудно разстройство и Общо заболяване: Налудно разстройство. ЗОНС - лека степен. Лумбална остеохондроза L5-S1. Да. лумбосакрален радикулерен синдром - рецидивиращ болков синдром. Хроничен вирусен хепатит В без делта-агент.

С Експертно решение № 3811 от зас. 237 от 29. 12. 2020 г. на НЕЛК е отменено Експертно решение № 3390 от зас. 164 от 2. 10. 2020 г. на ТЕЛК при II МБАЛ - Първи състав. В акта на НЕЛК са изложени мотиви, че се касае за Смесено личностово разстройство, чести невротични декомпенсации, сензитивни нагласи, параноидни интерпретации, персистираща тревожност, хронично състояние, което затруднява умерено социална адаптация на лицето и обуславя 60 % ТНР. Преписката е върната на ТЕЛК за ново освидетелстване.

С Експертно решение № 1120 от зас. 087 от 21. 05. 2021 г. на ТЕЛК при "Пета МБАЛ София" ЕАД е изведена водеща диагноза F61.0 "Смесени и други разстройства на личността".

С Експертно решение № 1549 от зас. 148 от 09. 08. 2021 г. на НЕЛК е отменено Експертно решение № 1120 от зас. 087 от 21. 05. 2021 г. на ТЕЛК при "Пета МБАЛ София" ЕАД, като преписката е върната за ново освидетелстване с мотиви, че е налице липса на компетентност на състава на ТЕЛК.

С Експертно решение № 2682 от зас. 177 от 21. 10. 2021 г. на ТЕЛК при "Втора МБАЛ София" ЕАД е отново изведена водеща диагноза F61.0 "Смесени и други разстройства на личността".

С Експертно решение № 2037 от зас. 229 от 3. 12. 2021 г. на НЕЛК е отменено Експертно решение № 2682 от зас. 177 от 21. 10. 2021 г. на ТЕЛК при "Втора МБАЛ София" ЕАД и е върната преписката за ново освидетелстване на лицето.

С Експертно решение № 0322 от зас. 027 от 16. 02. 2022 г. на ТЕЛК при "Четвърта МБАЛ София" ЕАД за пореден път като водеща диагноза е посочена F. 61 "Смесени и други разстройства на личността" и е определен ТНР 68 %.

С Експертно решение № 0480 от зас. 066 от 06. 04. 2022 г. на НЕЛК е отменено Експертно решение № 0322 от зас. 027 от 16. 02. 2022 г. на ТЕЛК при "Четвърта МБАЛ София" ЕАД по оценката и е издадена нова, като го потвърждава по останалите поводи. Определен е ТНР 78 %.

В хода на съдебното производство е разпитана в качеството на свидетел Е. Т., която е посочила, че познава В. Ш. от 1997 г., като били съседни в [населено място]. В ученическите години и в студентските години били заедно. След като майка му починала през 2009 г., изпаднал в тежко емоционално състояние, вследствие на което той постил психолог, а по-късно му била поставена и диагноза личностно разстройство. Спазвал всичко, което му било предписано като лечение. През 2020 г. след като получил решението на ТЕЛК, ищецът рухнал психически и емоционално, затворил се в себе си. Съкратили го от работа заради така поставената диагноза, почти не контактувал с никого. Изведнъж той спрял да търси свидетелката Т., както и преустановил контактите с останалите, въпреки че преди това бил много общителен човек. В. Ш. споделял, че след поставянето на тази диагноза, занапред няма да си намери работа, хората ще спрат да контактуват с него. Говорил само за това, не спял и не се хранил. Видимо изглеждал много зле, отслабнал. Преди да му поставят диагнозата, той бил весел човек, но след нея се затворил в себе си, като дълго време продължавал да говори за това.

В качеството на свидетел е разпитана и Д. Й., която е посочила, че познава ищеца от 2015 - 2016 г., тъй като нейният внук и той били непрекъснато у тях. До 2020 г. свидетелката го възприемала като образовано, интелигентно, възпитано и лъчезарно момче. През 2020 той се променил, като промяна била очевидна. До 2020 г. ищецът бил изключително весел, контактен, но около 2020 г. той спрял да контактува с нея, отбягвал я. Един ден В. Ш. споделил на свидетелката Й., че са му поставили много лоша диагноза, свързана с психиката. Казал, че е съкратен от работа заради тази диагноза. През 2022 г. се похвалил, че я отменят и връщат старата диагноза. Свидетелката наблюдавала коренна промяна у ищеца след 2022 г. – започнал да контактува, възвърнал си емоциите, настроението и всичко останало, което беше преди това.

Свидетелят Р. К. сочи, че познава В. Ш. от 2018 г., когато се запознали в А. болница, а впоследствие се сприятелили. През месец октомври 2020 г. свидетелят К. се обадил на ищеца, който обаче не му вдигнал телефона. Не отговорил и на последващи негови повиквания. След около месец ищецът му се обадил и му споделил, че са му поставили диагноза за психично заболяване. Бил потиснат, напрегнат, отслабнал много, понякога ставал напрегнат и раздразнителен. Започнал да се затваря в себе си. Споделил, че има проблеми с работата заради диагнозата, след което са го съкратили. Започнал да се затваря в себе си, отказвал всичко. След 2023 г. и когато вече била отменена поставената диагноза, започнал да се отпуска.

В хода на съдебното производство е допусната и изготвена съдебно-психиатрична експертиза, в чието заключение вещото лице е посочило, че разстройството на личността /М. 10 F60 - F69 Разстройства на личността и поведението в зряла възраст/ е трайно състояние и форма на поведение на индивида с клинично значение, което е израз на неговия стил на живот и отношение към себе си и към другите. Тези разстройства обхващат дълбоко заложиени и ригидни модели на поведение, които се изразяват в непроменим начин на реагиране спрямо широк диапазон от лични и социални ситуации. Те са екстремни или значителни отклонения от начина, по който

повечето хора от дадена култура възприемат, мислят, чувстват и най-вече се отнасят. Т.е. личностното разстройство е именно разстройство на психиката и поведението, болестно отклонение, а не е психично здраве и адаптивност. То се отнася до т.нар. количествени нарушения на психиката и поведението, когато индивидите присъстват и оценяват реалността, но адаптивните им възможности са смутени и различни от поведенческите подходи на другите.

За разлика от тях, Налудното разстройство /М. 10 F20-29 Шизофрения, шизотипни и налудни разстройства/ е психоза в тесния смисъл на думата, душевна болест с неадекватни на реалността преживявания и прояви и се отнасят към групата на качествените психични болестни разстройства именно поради неадекватността. Ясно личи генетичната връзка с шизофреничната болест. Персистиращите налудни разстройства са разстройства, чиято единствена или най-изявена клинична особеност е наличието на дълготрайна/и налудност/и. F22.0 Налудното разстройство се отличава с развитието на налудност/и, които обикновено са трайни и понякога пожизнени. Съдържанието им е много разнообразно, най-често са за отношение. Могат да възникнат и депресивни симптоми, а в някои случаи и халюцинации. Съдържанието на налудността и моментът на появата ѝ често могат да бъдат свързани с житейската ситуация на болния. С изключение на действията и нагласите, пряко свързани с налудността или с налудната система, емоциите, речта и поведението са нормални.

В заключение вещото лице е посочило, че според обилната медицинска документация, при В. Ш. водещата диагноза от 2015 г. е F61 „Смесени и други разстройства на личността“. В някои документи тази диагноза е допълнена с оценки за невротична и психотична декомпенсация. При някои изследвания от 2016 г. е вписана и Диференциална диагноза Процесна психоза с водеща сенестопато- хипохондрична и астенно-динамична симптоматика. Тези смущения се описват от В. Ш. в периода от живота му от оспорваната психиатрична диагноза за налудно разстройство от 2020 г. в интервала до 2023 г., след което той споделя значима редукция на всички смущения. Към момента на освидетелстването не се споделят и не се отчитат значими болестни отклонения на психиката, така че може да се приеме, че състоянието му е компенсирано, но на фона на лечение. Относно правилността на диагнозата F61 „Смесени и други разстройства на личността“, вещото лице е посочило, че в изследваните области не се установяват различия.

В експертизата е отбелязано, че вследствие на поставената диагноза F22.0 Налудно разстройство, В. Ш. описва редица болестни отклонения, чиято основна характеристика е от психиатрично-психологично естество и добре удовлетворява диагностичните критерии на краткотрайна и интензивна F43.0 Остра стресова реакция непосредствено след получаването на конкретния документ, последвани скоро след това от протрахирано F43.25 Разстройства в адаптацията с преобладаващи разстройства на емоциите и поведението, макар че изобилието на вегетативни смущения прави границата на диагнозата още по-обширна. Уврежданията на ищеца могат да бъдат групирани в няколко области: вегетативни, афективни, поведенчески, дезадапционни. Ищецът описва негативни преживявания предимно от емоционален характер, придружени от вегетативни смущения, които могат да бъдат определени като душевна болка и страдание.

Степента им може да бъде условно преценявана като умерена към изразена, а продължителността - до 2023 г., когато той отчита стабилизиране.

При постановяване на своя съдебен акт съдът се довери и на заключението на съдебно-психиатричната експертиза, той като е изготвено от компетентно вещо лице и отговаря в пълнота на поставените задачи.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема от правна страна следното:

Предявеният иск е процесуално допустим, като подаден от лице, което има правен интерес по

смисъла на чл. 204, ал. 1 от АПК, а ответникът е пасивно легитимирана страна по претенцията. Спазена е разпоредбата на чл. 205 от АПК, съгласно която искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Съгласно чл. 105, ал. 2 от Закона за здравето териториалните експертни лекарски комисии са структурни звена на лечебните заведения, към които са открити. В случая е издадено Експертно решение № 3390 от зас. 164/ 02. 10. 2020 г. на ТЕЛК при „Втора МБАЛ София“ ЕАД, поради което пасивно легитимирана да отговаря по предявените искове с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е „Втора МБАЛ София“ ЕАД, която е юридическо лице, създадено по Търговския закон, съгласно чл. 3, ал. 1 от Закона за лечебните заведения.

За да се произнесе по основателността на исковата молба, съдът съобрази следното:

Съгласно чл. 203, ал. 2 от АПК за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ. Нормата на чл. 1 от ЗОДОВ регламентира, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковете се разглеждат по реда, установен в АПК. Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ предполага кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда /претърпяна загуба или пропуснатата полза/ от такъв административен акт или от незаконно действие или бездействие; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Липсата на който и да било от елементите на този фактически състав препятства реализирането на отговорността на държавата по посочения ред.

В настоящия случай претенциите за обезвреда произтичат от Експертно решение № 3390 от зас. 164/ 02. 10. 2020 г. на ТЕЛК при „Втора МБАЛ София“ ЕАД, окончателно отменено с Експертно решение № 0480 от зас. 066 от 06. 04. 2022 г. на НЕЛК.

В случая е безспорно, че издаденото от Експертно решение № 3390 от зас. 164/ 02. 10. 2020 г. на ТЕЛК при „Втора МБАЛ София“ ЕАД е обжалвано по реда на чл. 112 от Закона за здравето пред НЕЛК, която го е отменила и е върнала преписката за ново поизнасяне на ТЕЛК. Последвали са Експертно решение № 1120 от зас. 087 от 21. 05. 2021 г. на ТЕЛК при "Пета МБАЛ София" ЕАД и Експертно решение № 2682 от зас. 177 от 21. 10. 2021 г. на ТЕЛК при "Втора МБАЛ София" ЕАД, които са били отменени с решения на НЕЛК. С Експертно решение № 0322 от зас. 027 от 16. 02. 2022 г. на ТЕЛК при "Четвърта МБАЛ София" ЕАД за пореден път като водеща диагноза е посочена F. 61 "Смесени и други разстройства на личността" и е определен ТНР 68 %, като тази диагноза окончателно е потвърдена с Решение № 0480 от зас. 066 от 06. 04. 2022 г. на НЕЛК, с което е отменено Експертно решение № 0322 от зас. 027 от 16. 02. 2022 г. на ТЕЛК при "Четвърта МБАЛ София" ЕАД по оценката и е издадена нова, като го потвърждава по останалите поводи. Определен е ТНР 78 %.

От горното следва, че административното производство за преосвидетелстване на ищеца В. Н. Ш. е приключило с влизане в сила на Експертно решение № 0480 от зас. 066 от 06. 04. 2022 г. на НЕЛК, когато окончателно е потвърдена диагнозата F. 61 "Смесени и други разстройства на личността". Административното производство по съответния въпрос приключва едва тогава, когато административният орган се произнесе със законосъобразен акт и този акт влезе в сила, а в конкретния случай това е Решение № 0480 от зас. 066 от 06. 04. 2022 г. на НЕЛК. В тази насока е и съдебната практика - Решение № 6663/ 31. 05. 2024 г. по адм. дело. № 12191/2023 г. на ВАС Незаконосъобразността на административния акт /експертно решение на ТЕЛК/, от чиято отмяна

ищецът черпи претенцията си за обезвреда, е установена с влязло в сила решение на погорестоящ административен орган, постановено в производство по задължителен контрол за законосъобразност по административен ред. Законът не поставя като условие незаконосъобразността на административния акт да е установена по съдебен ред. Използвания в чл. 204, ал. 1 от АПК израз "отмяната на административния акт по съответния ред" налага разбирането, че отмяната може да е по административен ред, който в случая е задължителен, съгласно чл. 112, ал. 1, т. 3 от Закона за здравето, или по съдебен ред.

Наличието на отменен незаконосъобразен акт обаче не е достатъчно основание, за да се приеме, че предявеният иск е основателен и доказан. Изисква се и доказване на останалите елементи на фактическия състав на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, а именно: вредни последици от този акт и причинна връзка между тях.

От събраните по делото доказателства се установява, че в процесния случай този фактически състав, с всичките му елементи, е налице, тъй като ищецът доказва в настоящото производство наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между отмененото като незаконосъобразно експертно решение на ТЕЛК и настъпили неимуществени вреди. На обезщетение подлежат действително настъпилите вреди, които обаче са в пряка причинна връзка с отменения незаконосъобразен акт и са пряка и непосредствена последица от него.

С исковата молба се твърди, че вследствие на издаденото решение на ТЕЛК ищецът е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в негативни физически и емоционални страдания – болки при двигателна активност, емоционално напрежение, обида и чувство на унижение, Изложени са твърдения, че вследствие на издадения и впоследствие отменен административен акт ищецът е преживял силни притеснения и стрес, отчаяние и неудобства.

Неимуществените вреди подлежат на доказване и не се презумират от съда. Съдът определя по справедливост само размера на обезщетението за неимуществени вреди, но след като същото бъде доказано по надлежния ред. От събраните по делото гласни доказателства се установява, че след постановяване на експертното решение на ТЕЛК, В. Ш. се затворил в себе си, спрял да общува с близкия си приятелски кръг, бил притеснен, разтревожен и под стрес. Същият бил потиснат напрегнат, отслабнал много, станал напрегнат и раздразнителен.

Съдът кредитира свидетелските показания, доколкото същите се базират на лично възприятие. Не са налице и данни за заинтересованост на свидетелите от изхода на делото.

Това състояние според е продължило в периода от 2. 10. 2020 г. до 6. 04. 2022 г., когато е издадено Решение № 0480 от зас. 066 от 06. 04. 2022 г. на НЕЛК.

В тази връзка е и заключението на съдебно-психиатричната експертиза, на което съдът се доверява изцяло и от което се установява, че вследствие на поставената диагноза F22.0 Налудно разстройство В. Ш. е описал редица болестни отклонения, чиято основна характеристика е от психиатрично-психологично естество и добре удовлетворява диагностичните критерии на краткотрайна и интензивна F43.0 Остра стресова реакция непосредствено след получаването на конкретния документ, последвани скоро след това от протрахирано F43.25 Разстройства в адаптацията с преобладаващи разстройства на емоциите и поведението, макар че изобилието на вегетативни смущения прави границата на диагнозата още по-обширна. Уврежданията на ищеца могат да бъдат групирани в няколко области: вегетативни, афективни, поведенчески, дезадаптация. Ищецът описва негативни преживявания предимно от емоционален характер, придружени от вегетативни смущения, които могат да бъдат определени като душевна болка и страдание.

Съдът приема за безспорно доказано и че преживените от В. Ш. негативни емоции в периода от 2. 10. 2020 г. /датата на уведомяването на ищеца за Експертно решение № 3390 от зас. 164/ 02. 10.

2020 г. на ТЕЛК при „Втора МБАЛ София“ ЕАД/ до 6. 04. 2022 г. – датата на постановяване на Експертно решение № 0480 от зас. 066 от 06. 04. 2022 г. на НЕЛК, представляват неимуществени вреди, които са в пряка причинно-следствена връзка и са последица именно от отмененото като незаконнообразно Експертно решение № 3390 от зас. 164/ 02. 10. 2020 г. на ТЕЛК при „Втора МБАЛ София“ ЕАД. С обективизираното в него заключение относно вида на увреждане на психичното здраве на ищеца е въздействано директно и непосредствено върху неговото емоционално състояние. Вредите нямаше да бъдат изтърпени, ако това решение не беше издадено.

Претърпените неудобства и страдания, възникнали вследствие на издаденото незаконнообразно експертно решение, нямат материален еквивалент за пострадалия, но затова именно законът в чл. 52 от ЗЗД постановява следващото се за тях обезщетение да се определи на принципа на справедливостта. Съобразно задължителните указания, дадени в т. II от ППВС № 4/1968 г. понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 от ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Обезщетението трябва да е съразмерно с вредите и да отговаря както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. То трябва да удовлетворява изискването за справедливост и при съпоставянето му с други случаи по аналогични казуси /в този смисъл Решение № 37 от 11. 02. 2009 г. по гр. д. № 5367/2007 г., Г. К., I Г. О. на ВКС/.

При преценка на събраните по делото доказателства, в това число показанията на разпитаните по делото свидетели и изготвената съдебно-психиатрична експертиза, съдът приема, че в резултат на издаденото Експертно решение № 3390 от зас. 164/ 02. 10. 2020 г. на ТЕЛК при „Втора МБАЛ София“ ЕАД ищецът е претърпял неимуществени вреди в периода от 2. 10. 2020 г., когато същото е получено от него, до 6. 04. 2022 г., когато е издадено Експертно решение № 0480 от зас. 066 от 06. 04. 2022 г. на НЕЛК.

Съдът приема за доказано, че в този период ищецът е изпитал отрицателни преживявания, изразяващи се в стрес, тревога, емоционално и социално отдръпване, раздразнителност и емоционално напрежение.

Негативните емоции продължили от връчването му на издаденото решение на ТЕЛК до издаването на акта, с който окончателно на ищеца е определена диагноза - F. 61 "Смесени и други разстройства на личността" – Експертно решение № 0480 от зас. 066 от 06. 04. 2022 г. на НЕЛК, са в пряка причинно-следствена връзка с незаконнообразно издаденото експертно решение, в което е посочена диагноза F22.0 Налудно разстройство. Посоченото заболяване по своята същност представлява психоза в тесния смисъл на думата, душевна болест с неадекватни на реалността преживявания и която сочи на качествена промяна в психиката у ищеца, вместо досега установените количествени нарушения на психиката и поведението, водещи до съвсем различна диагноза - F. 61 "Смесени и други разстройства на личността", което заболяване от своя страна се характеризира с адекватна оценка на реалността, но със смутени адаптивни възможности на индивидите и наличие на необичайни поведенчески подходи.

Не се доказаха обаче твърденията на ищеца, че вследствие на незаконнообразно издаденото ЕР на ТЕЛК същият е имал двигателни смущения, както и че е бил уволнен от работа, тъй като от представените по делото доказателства не се установява, че прекратяването на трудовото правоотношение да е по повод на неправилно поставената диагноза „Налудно разстройство“.

От събраните по делото доказателства се установява, че прекратяването на трудовото правоотношение със заповед № ТП-81/ 11. 10. 2021 г. от изпълнителния директор на ДП „Радиоактивни отпадъци“ е във връзка с приложен отказ за работа в стратегически зони на

стратегически обект или в зони, свързани с изпълнение на стратегическа дейност с рег. № ВР-СО-64-1/ 27. 01. 2020 г. по описа на ДА „Национална сигурност“ – ТД „НС“ В..

Посоченият отказ за работа с рег. № ВР-СО-64-1/ 27. 01. 2020 г. по описа на ДА „Национална сигурност“ – ТД „НС“ В. е във връзка с поставената диагноза Ф. 61, както се установява и от Решение № 4131/ 23. 06. 2021 г. по адм. дело № 2414/ 2020 г. по описа на Административен съд - София град, потвърдено с Решение № 1801/ 24. 02. 2022 г. по адм. дело № 10070/ 2021 г. по описа на ВАС.

По изложените съображения съдът приема за доказани всички елементи от отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, претърпени в периода от 2. 10. 2020 г. до 6. 04. 2022 г. С оглед на това съдът, като отчита причинените на ищеца неимуществени вреди по вид, степен и интензитет вследствие от диагнозата, в която се сочи не количествена, а качествена промяна на психиката и която е довела до множество негативни емоционални преживявания у ищеца, приема за справедливо обезщетение на горепосочените неимуществени вреди сумата в размер на 4000 /четири хиляди/ лева, която следва да се присъди на ищеца на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Следва да бъде уважена и исковата претенция за присъждане на мораторна лихва върху уважения размер на претендираното обезщетение от 4000 /четири хиляди/ лева. Съгласно т. 4 от Тълкувателно решение № 3/22. 04. 2005 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г. на ОСГК, при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове. В настоящия случай отмяната на експертното решение на ТЕЛК е с влизане в сила на Експертно решение № 0480 от зас. 066 от 06. 04. 2022 г. на НЕЛК.

Поради това, и по аргумент на цитираното тълкувателно решение, искът за присъждане за законната лихва върху присъдената сума на обезщетението от 4000 /четири хиляди/ лева следва да се уважи с начален момент от датата на влизане в сила на Експертно решение № 0480 от зас. 066 от 06. 04. 2022 г. на НЕЛК - 21. 04. 2022 г. до датата на предявяване на исковата молба – 13. 12. 2023 г., като в конкретния случай размерът на дължимата мораторна лихва възлиза на 754,99 лева /седемстотин петдесет и четири лева и деветдесет и девет стотинки/.

Исковата молба за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди следва да бъде отхвърлена за разликата от 4000 /четири хиляди/ лева до пълния предявен размер от 40 000 /четиридесет хиляди/ лева, както и следва да бъде отхвърлена исковата молба за присъждане на мораторна лихва върху обезщетението за неимуществени вреди за разликата от 754,99 лева /седемстотин петдесет и четири лева и деветдесет и девет стотинки/ до пълния претендиран размер от 13 839, 10 лева /тринадесет хиляди, осемстотин тридесет и девет лева и десет стотинки/.

Следва да бъде присъдена и законна лихва върху уважения размер от 4000 /четири хиляди/ лева от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

Предвид изхода на делото и направеното искане за присъждане на разноски по делото от процесуалния представител на ищеца, както и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК и чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата в размер на 192 /сто деветдесет и два/ лева, представляваща заплатен адвокатски хонорар в размер, съобразно уважената част от иска, тъй като съгласно приложения по делото договор за правна защита и съдействие /л. 78 от делото/ ищецът е заплатил на своя процесуален представител адвокатско възнаграждение в размер на 1 920 /деветстотин/ лева.

Не се дължат направените разноски за внесена държавна такса пред Софийския районен съд, тъй като делото неправилно е образувано в Софийския районен съд, поради което ищецът има право

да поиска тяхното възстановяване по реда на чл. 46 от Закона за държавните такси. Не е изготвена и КМСЕ пред Софийския районен съд, поради което не са направени разноски в размер на 350 /триста и петдесет/ лева, а ищецът би могъл да поиска тяхното възстановяване от съда, в който е внесена посочената сума.

В тази връзка ищецът следва да бъде осъден да заплати на Административен съд – София град сумата от 10 /десет/ лева, представляваща държавна такса, дължима на основание чл. 9а от ЗОДОВ във вр. с чл. 2а от Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс и която не е внесена при образуване на настоящото съдебно производство.

Ответникът "Втора МБАЛ София" ЕАД следва да бъде осъден да заплати на Административен съд – София град сумата от 942, 25 лева /деветстотин четиридесет и два лева и двадесет и пет стотинки/, представляваща заплатеното възнаграждение на вещото лице за изготвената по делото съдебно-психиатрична експертиза.

По изложените съображения, Административен съд – София град, 53 състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА "Втора МБАЛ София" ЕАД - [населено място] да заплати на В. Н. Ш. сумата в размер на 4000 /четири хиляди/ лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в периода от 2. 10. 2020 г. до 06. 04. 2022 г. от отменено като незаконосъобразно Експертно решение № 3390 от зас. 164/ 02. 10. 2020 г. на ТЕЛК при „Втора МБАЛ София“ ЕАД, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба – 14. 12. 2023 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА "Втора МБАЛ София" ЕАД - [населено място] да заплати на В. Н. Ш. сумата в размер на 754,99 лева /седемстотин петдесет и четири лева и деветдесет и девет стотинки/, представляваща мораторна лихва върху сумата от 4000 /четири хиляди/ лева за периода от 21. 04. 2020 г. до 13. 12. 2023 г. включително.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от В. Н. Ш. срещу "Втора МБАЛ София" ЕАД - [населено място] за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди от отменено като незаконосъобразно Експертно решение № 3390 от зас. 164/ 02. 10. 2020 г. на ТЕЛК при „Втора МБАЛ София“ ЕАД за разликата от 4000 /четири хиляди/ лева до пълния предявен размер от 40 000 /четиридесет хиляди/ лева.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от В. Н. Ш. срещу „Втора МБАЛ София“ ЕАД - [населено място] за присъждане на мораторна лихва върху обезщетението за неимуществени вреди от отменено като незаконосъобразно Експертно решение № 3390 от зас. 164/ 02. 10. 2020 г. на ТЕЛК при „Втора МБАЛ София“ ЕАД за разликата от 754,99 лева /седемстотин петдесет и четири лева и деветдесет и девет стотинки/ до пълния претендиран размер от 13 839, 10 лева /тринадесет хиляди, осемстотин тридесет и девет лева и десет стотинки/ лева за периода от 02. 10. 2020 г. до 13. 12. 2023 г.

ОСЪЖДА "Втора МБАЛ София" ЕАД - [населено място] да заплати на В. Н. Ш. сумата в размер на 192 /сто деветдесет и два/ лева, представляваща направените разноски по делото.

ОСЪЖДА "Втора МБАЛ София" ЕАД - [населено място] да заплати на Административен съд – София град сумата от 942, 25 лева /деветстотин четиридесет и два лева и двадесет и пет стотинки/, представляваща заплатеното възнаграждение на вещото лице за изготвената по делото съдебно-психиатрична експертиза.

ОСЪЖДА В. Н. Ш. да заплати на Административен съд – София град сумата от 10 /десет/ лева, представляваща държавна такса, дължима на основание чл. 9а от ЗОДОВ.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в

14-дневен срок от съобщаването му на страните.
ПРЕПИСИ от решението да се изпратят на страните.

Съдия: